

MDR, NOS Jazzgeschiedenis 224. Een Red Norvo-session voor Comet in New York City, 6 juni 1945 - Red Norvo and his Selected Sextet. De twee voornaamste Boppers, trompettist Dizzy Gillespie en alt-saxofonist Charlie Parker, met een tussenfiguur voor tenorsaxofoon, Flip Phillips die toen bij de band van Woody Herman speelde, en verder swingmusici: Red Norvo-vibrafoon, Teddy Wilson-piano, Slam Stewart-bas, Specs Powell-drums. Van het eerste stuk, "Hallelujah dat was te horen in de vorige geschiedenisaflevering, werden 11 takes opgenomen, van 't tweede 8. De eerste twee zijn van de plaat bekend, ik koos de eerste om eens te laten horen dat Gillespie in deze tijd z'n timing nog niet echt helemaal ontwikkeld had. Zijn solo is ritmisch primitiever dan anders, hij heeft zelf trouwens ook gezegd juist op het gebied van timing veel van Charlie Parker geleerd te hebben. Take 1 van Harold Arlen's "Get happy".

plaat 1

Red Norvo a/h Selected Sextet: Get happy (Arlen, Koehler)
A/4 - 3:38 - MGM 65106

"Get happy" take 1. Drummer Specs Powell wordt nu vervangen door J.C. Heard, ik kon nergens vinden waarom. Het volgende stuk was "Slam Slam blues" waarvoor Norvo als auteur op het label staat. Parker, de grote improvisator, blaast in de twee gemaakte takes vrijwel dezelfde solo, ongebruikelijk voor hem dus, en bovendien is die solo, meer dan drie jaar later, weer bijna onveranderd op de plaat te horen als "Parker's mood". Dit is take 1 van "Slam Slam blues".

zelfde

Red Norvo a/h Selected Sextet: Slam Slam blues (Norvo)
B/1 - 5:04 - idem

"Slam Slam blues" take 1. Het vierde en laatste stuk van de sessie was "Congo blues" dat ook alweer op naam van Norvo staat hoewel Gillespie er veel duidelijker de hand in heeft. Het ging in zes takes, waarvan de eerste twee niet compleet, alleen take 6 is niet van de plaat bekend. U hoort de korte take 2 die na Parker's solo wordt afgebroken, dan de complete 3e en 4e take. Dit om u te laten horen dat Parker in de 2e take nog wat zoekt, in de 3e het te moeilijk maakt en er technisch niet uitkomt, om bij de 4e de zaak onder de knie te hebben. "Congo blues".

zelfde

Red Norvo a/h Selected Sextet: Congo blues-2 (Norvo)
B/3 2e inzet na 1:05 - 1:15 - idem
Red Norvo a/h Selected Sextet: Congo blues-3 (Norvo)
B/4 - 3:57 - idem
Red Norvo a/h Selected Sextet: Congo blues-4 (Norvo)
B/5 - 3:52 - idem

Red Norvo and his ^{Selected} ~~Selected~~ Sextet voor Comet in New York City, 6 juni 1945, take 2, 3 en 4 van het vierde en laatste stuk, "Congo blues". Dizzy Gillespie-trompet, Charlie Parker-alt en Flip Phillips-tenor-saxofoon, Red Norvo-vibrafoon met niet-draaiende motor, Teddy Wilson-piano, Slam Stewart-bas, J.C. Heard-drums. Specs Powell was de drummer in de eerste twee stukken. Het was zomer '45, de tweede wereldoorlog zou binnenkort aflopen. Die was 3 september 1939 begonnen met de Duitse inval in Polen, waarna de Amerikaanse oorlogsindustrie op gang kwam. 7 december 1941 werden de Verenigde Staten door de Japanse aanval op Pearl Harbour ook direct bij die tweede wereldoorlog betrokken, 7 mei 1945 gaf Duitsland zich over, 15 augustus Japan na de atoombommen op Hiroshima en Nagasaki.

1945

In tegenstelling tot de eerste wereldoorlog toen Dubois de zwarte Amerikanen aanmoedigde om vrijwillig dienst te nemen om zo 'respect bij de blanken af te dwingen, waar men ~~naar~~ nauwelijks gehoor aan, in tegenstelling tot '14/'18 was er bij de tweede wereldoorlog weldegelijk enthousiasme bij de zwarte bevolking. Meer dan 10 jaar economische ellende, de Depression, was daar overigens niet vreemd aan. Zwart en wit werden als militair eerst apart gehouden, in eigen bataljons, regimenten, in de loop van de oorlog kwam er enige integratie op gang. Door de oorlog verdween de werkloosheid snel, ook zwarte mensen konden goed betaald werk krijgen, Net als bij de eerste wereldoorlog kwam een grote migratie op gang naar de oude industriesteden in het Noorden, maar nu ook naar California. Hier en daar ontstonden grote spanningen tussen zwart en wit, uitmondend in 'race riots', met als beruchtste die in Chicago, 1943. Na de tweede wereldoorlog, ²⁰⁴zoals net als na de eerste, het aantal lynchings oplopen. In de industrie was veel plaats voor vrouwen op de plek van mannen die in dienst gingen. Ook veel musici werden gemobiliseerd waardoor het aantal lady orkestras opmerkelijk steeg. ~~Mer~~ Merkwaardig is het dat daarvan op de plaat weinig te merken is, zelfs de International Sweethearts of Rhythm o.l.v. Anna Mae Winburn die van 1941 tot '48 op de scene wařen, zijn niet meer dan een legende. Niet alleen werd er van dames-jazz vrijwel niets opgenomen, net als in de industrie was

het na de oorlog afgelopen voor ~~de~~ vrouwen. De mannen kwamen terug ~~en~~ ^{bezoeken} hun oude plaatsen ~~en~~, ~~en~~ ^{alle} in muziek, ^{dat} ook jazz.

De jazz-scene was veranderd, en in alle opzichten. In de jaren twintig beschouwden jazzmusici zichzelf als entertainers, in de jaren dertig kwam er een artistiek bewustzijn dat niet uitgesproken werd, en als er gekke hoedjes opgezet moesten worden en grimassen getrokken dan gebeurde dat zonder veel morren. Dat gold voor zwart zowel als wit. Na zo'n jaar of vier/vijf was er in 1945 Bebop en de musici hadden ^{nu} geen zin meer de clown uit te hangen, met uitzondering van één, Dizzy Gillespie, maar die is van nature een joker, een putter-on, behalve als het om muziek als zodanig gaat. Bebop was hoe vrolijk, droevig, frenetiek of langouereus ook gespeeld, toch een intelligenter muziek dan de swing waar hij uit voort was gekomen. Bij de musici zijn de autodidacten onder de Boppers aan de vingers van één hand te tellen. En het merendeel van het publiek vond dat je er niet op kon dansen ook al bewezen showpeople dat het heel goed kon, ook al zei Gillespie "I can dance my ass off on Bop". Pas in de jaren vijftig kwam het zo ver, en de big bands waren inmiddels te gronde.

Bebop. De eerste platensessie met alleen echte Boppers en de twee sleutelfiguren, was voor Savoy op 26 november 1945. Miles Davis trompet, Charlie Parker-altsaxofoon, Dizzy Gillespie-piano, Curley Russell-bas en Max Roach-drums. Dit is de eerste take van het eerste stuk: "Billie's bounce".

plaat 2

Charlie Parker's Ree-Boppers: Billie's bounce-1 (Charlie Parker)
2/4 - 2:39 - Savoy 5500

"Billie's bounce" take 1, Charlie Parker's Ree-Boppers waarover in de hele volgende aflevering. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 224, Mdr.

NA 96206
28:30
opn 29.2.84

0 0 0 0 0